

РЕШЕНИЕ

№ 3948

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5633** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.111, ал.1 и ал.3 от ЗИНЗС.

Образувано е по жалба от В. Г. П., понастоящем изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - С. срещу Заповед №204/30.05.2023 г. на Началника на Затвора – С., с която му е наложено дисциплинарно наказание „Изолиране в наказателна килия“ за срок от 7 денонощия. Оспроваемият твърди, че наказанието му е наложено незаконосъобразно, тъй като намереният мобилен телефон е установено, че не е негов от обясненията на другите лишени от свобода, настанени в същото спално помещение. Предвид това се иска същата да бъде отменена.

Ответникът - Началника на Затвора – [населено място], чрез процесуалния му представител юрисконсулт Д. М., в представен писмен отговор оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Излага подробни съображения за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 12.05.2023 г. в 23.00 ч. по разпореждане на Д. в присъствието на КО и група служители от НОС е извършено претърсване и личен обиск на лишените от свобода, настанени в спално помещение №1 на 5-та група. По време на претърсването мл. инспектор З. открил едни мобилен апарат марка „С.“, в режим на работа на леглото на

л. св. В. Г. П., както и други вещи, подробно описани в докладната записка от същата дата. Откритите вещи са иззети по надлежния ред, за което са съставени съответните протоколи.

По случая от петимата лишени от свобода, настанени в същото спално помещение, са снети обяснения. Видно от същите л. св. Н. М. е заявил, че намерения мобилен апарат е на лишения от свобода Р. Р.. Л. св. В. П. е заявил, че при отключване на спалното помещение л. св. Р. Р. е хвърлил мобилния телефон в леглото му. В обясненията на Г. А. е отразено, че същият е виждал Р. да говори по мобилния телефон и знае, че е негов. Че мобилният телефон е на л. св. Р. е посочено и в обяснението на л. св. М. Популски. В обяснението на л. св. Р. Р. същият е посочил, че е държал в ръка мобилния си телефон „С.“, при което като влезли за претърсването, той се панирал и го метнал на кревата.

На 22.05.2023 г. по случая е изготвена докладна записка от инсп. М. Т. – ИСДВР на 5-та група, в която е прието, че л. св. Р. Р. е нарушил разпоредбата на чл.96, т.3 и чл.97, т.1 и т.3 ЗИНЗС, което е прието, че представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.100, ал.1 и ал.2, т.1, т.5 от ЗИНЗС. Предвид това е предложила същият да бъде наказан на основание чл.101, т.2 ЗИНЗС с „Извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“.

Видно от приложения към административната преписка Протокол №42, на 26.05.2023 г. на основание чл.105 ЗИНЗС, вр. чл.89, ал.2 ППЗИНЗС от наказващия орган са изслушани поименно посочени лишени от свобода, включително и оспорващия / т.Ш, 9. от протокола/. На 30.05.2023 г. е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която му е наложено дисциплинарно наказание „Изолиране в наказателна килия“ за срок от 7 денонощия. В същата е прието, че е нарушил разпоредбата на чл.96, т.3 и чл.97, т.1 и т.3 от ЗИНЗС, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.100, ал.1 и ал.2 и т.5 ЗИНЗС. В заповедта не е посочено дали е наказван през последната година и какви наказания са му налагани. С изпращане на административната преписка са изпратени 5 заповеди за наложени наказания, а именно: Заповед №102/16.03.2023 г., видно от която л. св. В. П. е бил наказан с „писмено предупреждение“; Заповед №127/13.04.2023 г., с която е бил наказан с „извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“; Заповед №122/12.04.2023 г. – с „лишаване от хранителна пратка за срок от 1 месец; Заповед №153/15.07.2022 г. – с „извънредно дежурство по поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“ и Заповед №153/15.07.2022 г. – с „лишаване от хранителна пратка за срок от 3 месеца“.

При така установеното от фактическа страна Административен съд - София – град, II отделение, 52 състав, приема от правна страна следното:

Оспорената в настоящото производство заповед е връчена на адресата на 01.06.2023 г. Жалбата е изпратена на 02.06.2023 г., съобразно изискванията на чл.111, ал.1 ЗИНЗС и АПК, до надлежния административен съд /по местоизпълнение на наказанието/, от лице с активна процесуална легитимация – адресат на акта, срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.104, ал.1 ЗИНЗС и чл.21 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.104, ал.1 от ЗИНЗС - Началника на Затвора - С., в кръга на предоставените му по закон правомощия и в

предвидената писмена форма.

Съдът не установи нарушение на процедурата по установяване на дисциплинарното нарушение и налагане на дисциплинарното наказание. На жалбоподателя е предоставена възможност да даде писмени обяснения, от която се е възползвал. Предвид това съдът приема, че е спазено е изискването на чл. 105, ал.1 ЗИНЗС преди налагане на наказанието задължително да се изслуша нарушителя.

Относно спазването на установената форма, съдът приема, че заповедта не отговаря на изискванията за реквизити по чл.59, ал.2, т.4 АПК, въпреки, че съдържа фактически мотиви и правни изводи. Това е така, доколкото в нея ответникът не е посочил една от предпоставките за налагане на наказанието „изолиране в наказателна килия“, а именно наличието на системни нарушения по чл.100, ал.2, т. 1, 2, 3 или 5 от ЗИНЗС ЗИНЗС . Съгласно чл.102, ал.1 от ЗИНЗС при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид характерът и тежестта на извършеното нарушение, отношението на лишения от свобода към него, поведението му преди това и здравословното му състояние. Разпоредбата на чл.2 гласи, че дисциплинарните наказания по чл.101, т.7 и 8 могат да се налагат само при извършено дисциплинарно нарушение по чл.100, ал. 2, т. 4, 6, 7 или 8, както и при системни нарушения по чл.100, ал. 2, т. 1, 2, 3 или 5 от ЗИНЗС. Следователно, за да приеме, че са налице основания за налагане на наказание от вида на процесното, ответникът следва да изложи мотиви, че лишеният от свобода е извършил системни нарушения. Такива доводи липсват в оспорения акт. Следователно същият е немотивиран, доколкото не съдържа мотиви относно една от изискуемите предпоставки за налагане на наказанието. Липсата на мотиви е основание за отмяна на акта по смисъла на чл.146, т.2 АПК. Същата не може да бъде преодоляна чрез излагането на такива в хода на съдебното производство и представянето на доказателства в тази насока. Затова съдът приема, че този порок не е преодолян с представените от ответника в съдебно заседание доказателства

Предвид изложеното и доколкото в процесния случай в оспорения акт не е посочено наличието на системност, което е абсолютна предпоставка за налагане на наказанието, съдът приема, че същият е постановен при неспазване на установената форма по смисъла на чл.146, т.2 АПК, което е и основание за отмяната му.

От друга страна съдът приема, че от събраните в хода на проведеното производство доказателства не е установено по безспорен начин, че наказаното лице е извършило вмененото му нарушение. С оспорената заповед е прието, че оспорващият е нарушил разпоредбите на чл.96, т.3 и чл.97, т.1 и т.3 ЗИНЗС, според които лишеният от свобода трябва да спазват установените за тях правила, както и че не могат да внасят и държат при себе си неразрешени предмети, да притежават, ползват или държат при себе си оръжие, боеприпаси, взривни вещества и пиротехнически изделия, включително самоделно изработени такива, мобилен телефон, фотоапарат, звуко и видеозаписващи устройства или части от тях, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 100, ал. 1 и ал. 2, т. 1, т. 5 и т. 8 ЗИНЗС.

От приетите по делото като доказателства - докладни записки и протокол за изземване безспорно се установява, че в леглото на оспорващия е намерен мобилен телефон. Протоколът представлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, същият е издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, поради което съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия и има обвързваща за съда материална доказателствена сила за описаните в него факти. Следователно, за безспорно

установено следва да се приеме, че в леглото на оспорващия в спалното помещение, в което е бил настанен, е намерен работещ мобилен телефон. От обясненията, дадени в хода на проведеното производство обаче се установява, че този телефон не е негов. Трима от останалите настанени в същото спално помещение лишени от свобода са дали обяснения, че същия е на друго лице, настанено в същото спално помещение, а именно на Р. Р., който в дадените от него обяснения също е признал този факт, като е посочил, че телефона е негов и при отключване на спалното помещение за извършване на процесната проверка го е хвърлил в леглото на л. св. В. П.. Съдът дава вяра на обясненията на лишените от свобода, доколкото същите установяват едни и същи факти и липсва противоречие между тях. Липсват и други доказателства, които да ги оборват. Затова и съответни на установеното са били изводите на ИСДВР на 5-та група в докладната записка от 22.05.2023 г., че Р. Р. следва да бъде наложено наказание за установеното нарушение. Ответникът не е извършил съответните проверки, за да установи чий е намерения мобилен телефон и не е съобразил издадения от него акт с установеното в хода на производството и с предложението в докладната записка. Твърдението му за трайно установена практика в местата за лишаване от свобода че лица, на които им предстои освобождаване, поемат вината на другите, не е установено в хода на процеса. Предвид това съдът приема, че не е установено, че л. св. В. П. е осъществил състава на вмененото му нарушение. Недоказано с оглед събраните доказателства е, че същият е внесъл, държал при себе си, притежавал и ползвал намерения в леглото му при проверката мобилен телефон, нарушавайки забраната на чл.97, т.1 и т.3 ЗИНЗС, като по този начин да не е спазил установените правила, в нарушение на чл.96, т.3 ЗИНЗС.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че доколкото нарушението, за което е издадена процесната заповед, не е безспорно установено, че е извършено именно от л. св. В. П., то същата се явява незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, вр. чл.111, ал.5 и ал.6, т.2 ЗИНЗС Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №204/30.05.2023 г. на Началника на Затвора – С., с която на В. Г. П., понастоящем изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - С. е наложено дисциплинарно наказание „Изолиране в наказателна килия“ за срок от 7 денонощия.

Решението подлежи на обжалване пред тричленен състав на АдМС – С.-град в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: